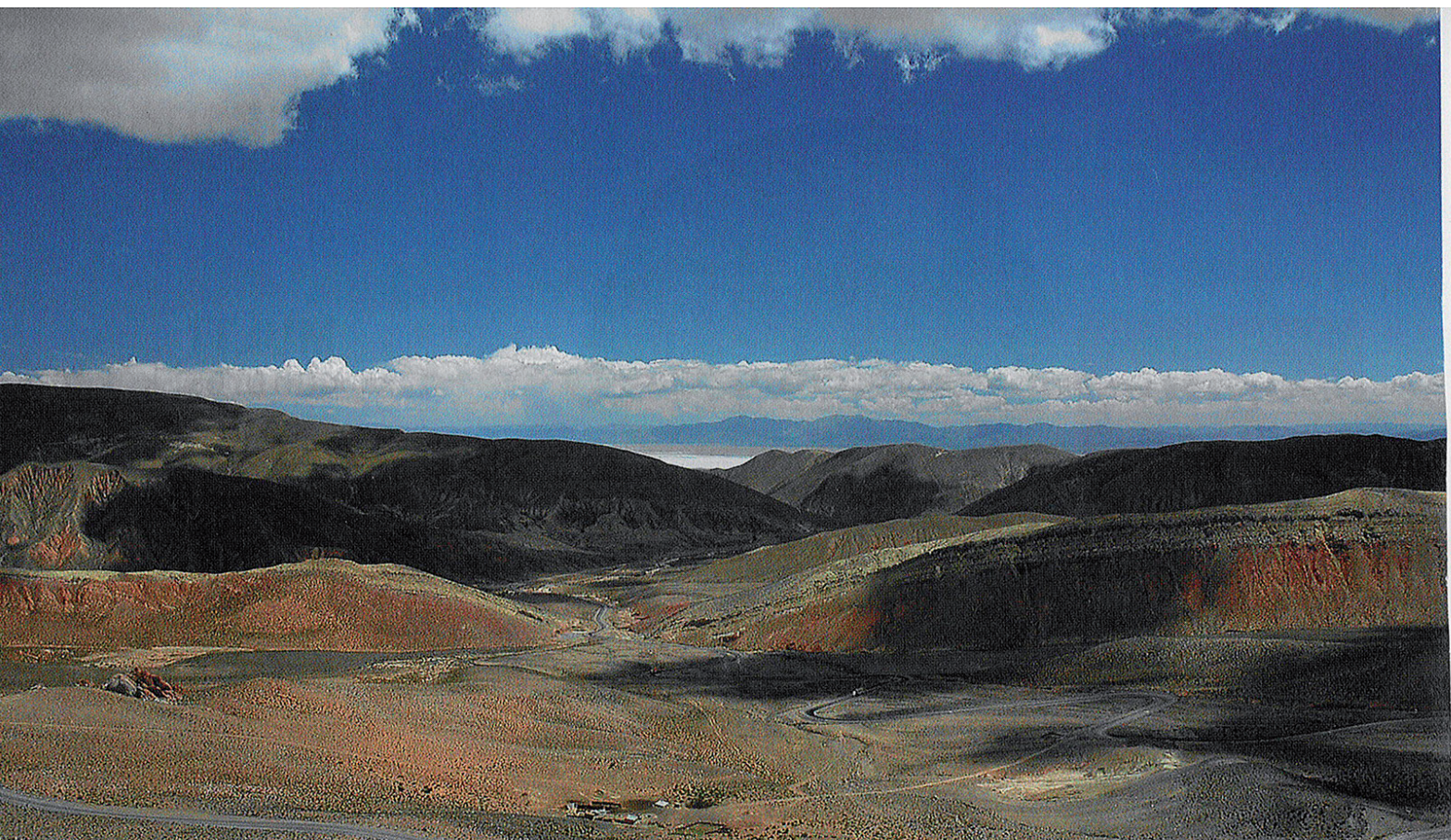

AH, DÁÁR IS DAT SCHATTIGE LAMMETJE: IN VOL ORNAAT OP DE BARBECUE

Córdoba, Argentinië

In de wijk San Telmo, Buenos Aires, wordt elke zondag op straat de tango gedanst. Zucht...

Op weg naar de bergen voor een flinke klim. Het uitzicht is hier al geweldig!

TEKST EN FOTO'S YVETTE BAX

de reis van je leven

Yvette is nog maar net in Argentinië gearriveerd, als ze wordt uitgenodigd voor een radioprogramma om haar cd's te draaien.

Ineens krijgt ze het bevrijdende bericht: de studiebeurs is rond. En dus vertrekt freelance journaliste Yvette Bax naar Argentinië, om daar talen en culturen van Latijns-Amerika studeren. Het plan om er 'maar' twee maanden te blijven, wordt al snel bijgesteld.

Na een reis van bijna dertig uur - drie vluchten met flinke wachttijden tussendoor - kom ik aan in Buenos Aires. Ik heb al een aantal reizen door dit continent gemaakt, maar zo zuidelijk was ik nog niet geweest. Toch voelt het helemaal niet alsof ik aan de andere kant van de wereld ben. Argentinië doet namelijk verbazingwekkend Europees aan. De bouwstijl, de wegen, de winterjassen op straat; allemaal net als bij ons. De mensen zijn overwegend blank, met donker haar en donkere ogen. Afstammelingen van slaven, die je veel ziet in Brazilië, kom je hier gek genoeg helemaal niet tegen. En indianen ook al niet, terwijl zij toch de oorspronkelijke bewoners zijn. Alleen in het noorden leven ze nog, bij de grens met Bolivia. In de tijd dat de Spanjaarden hier de baas speelden (vanaf begin zestiende eeuw) zijn ze bijna allemaal uitgeroeid. Daarna was het land leeg, dus zijn ze Spanjaarden en Italianen gaan importeren. Want Europees was beter, blank was beter. En dat idee heerst hier nog steeds. Daardoor zie je niet alleen veel meer blanken op straat dan in andere Latijns-Amerikaanse landen, ook vinden ze alles wat uit Europa komt leuk, zelfs als het stom is. En eigenlijk willen ze, op een enkeling na, ook het liefst in Europa wonen. Een Argentijnse vriend zei: "Voor Latijns-Amerika zijn wij nep-Latino's en voor Europa zijn wij nep-Europeaanen, dus we horen eigenlijk nergens bij." Die arme Argentijnen toch. Geteisterd door

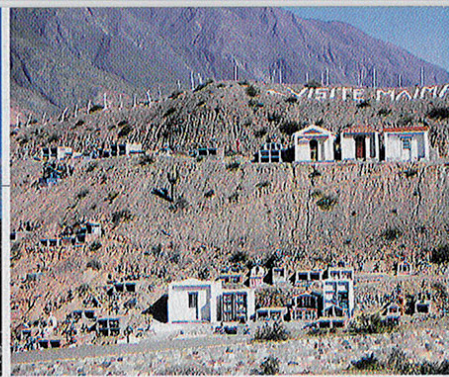
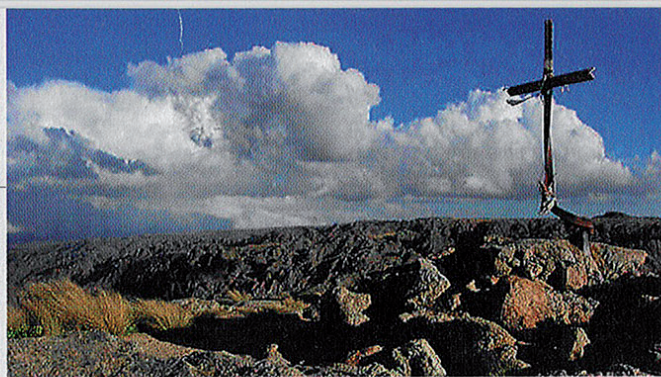
een economische crisis van jewelste (mensen verdienen zó weinig, dat ze elke vrijdagmiddag de straat op gaan om te demonstreren met heel irritante, schelle luidsprekers en soms zetten ze zelfs de boel in de fik) en dan ook nog een identiteitscrisis. Toch zijn ze niet ongelukkig; het is een blij en uitbundig volk. Feesten, drinken, eten, ze kunnen er wat van.

In mijn voorlopige hometown Córdoba - een nacht in de bus vanaf Buenos Aires - kom ik terecht in een leuk appartement midden in het centrum, bij drie Argentijnse meiden en hun kat. Georgia (27) is architecte, maar werkt in het theater, Sofía (25) studeert geneeskunde, Veronica (27) studeert sociaal werk, en hun kat Gatalina eet de hele dag. Zelfs de wietplant van Georgia delft het onderspit (eigen teelt is hier heel normaal - een kat die stoned is niet). Het klikt meteen, alleen door het rare accent van het Argentijnse Spaans vermengd met Cordobese *slang* versta ik in het begin maar de helft.

Al op de eerste dag heb ik mijn vuurdoop; Georgia is jarig en geef een groot feest. Het huis zit vol met nieuwsgierige mensen die

met me willen praten. Na een paar glaasjes Fernet (de goedkope uitvoering van Bacardi, alleen tien keer zo sterk) gaat het praten al een stuk soepeler en neem ik de rol van dj op me, want iedereen wil muziek uit Nederland horen. Vier of vijf cd's later nodigt een vriend van Georgia, die een eigen radioprogramma blijkt te hebben, me uit om het een uurtje van hem over te nemen. Zo beloofd, zo gedaan, en dus introduceer ik wat hiphop op de Argentijnse radio, waarop je normaal gesproken alleen maar rock, electro of cuarteto (een soort merengue) hoort. Met nog een uitgebreid onaangekondigd interview erbij over de verschillen tussen Argentinië en Nederland, over ons legalisatiebeleid; drugs, abortus en zelfs euthanasie: ik mag even uitleggen hoe 'wij Nederlanders' daarover denken. Het valt me mee dat hij niet over Máxima begint, want daar heb ik me al honderd keer over moeten verantwoorden. Hoe kan ze zo populair zijn terwijl we weten wat haar vader heeft uitgespookt? Omdat ze onze kille monarchie wat opwarmt, leg ik dan uit, en omdat ze moest huilen op haar bruiloft omdat haar ouders er niet bij mochten zijn; omdat zij haar vader niet is, en omdat ze heeft gezegd dat Alex soms een beetje dom is en dat vinden wij heel grappig. Dat is meestal wel genoeg. Erykah Badu, Common, Orishas (Cubaanse hiphop) en wat Surinaamse muziek blijken goed te bevallen, want na afloop vragen ze of ik wekelijks te gast wil zijn. >

**ALLES WAT UIT
EUROPA KOMT,
VINDEN ZE LEUK.
ZELFS ALS 'T STOM IS**

Ik wandel door de sierra's, beklim Los Gigantes en bezoek het kerkhof Maimara. Die foto had ik beter niet kunnen nemen, want nu zou ik mezelf op het kerkhof 'uitgenodigd' hebben...

Ik vermaak me dus wel in Córdoba; een relaxte, rustige stad – al is het wel groot, zo'n 1,5 miljoen inwoners. Het is een studentenstad, bijna alle universiteiten zijn hier gevestigd. Ik schat dat zeker 70% van de inwoners tussen de 20 en 30 jaar is. Toeristen kom je er nauwelijks tegen. Misschien omdat het hier niet bijzonder mooi is; maar de mensen zijn ongelooflijk vriendelijk en de sfeer is heel ge-

IEDEREEN KUST ELKAAR GEDAG. ZELFS DE DOKTER ZIJN PATIËNTEN

moedelijk. Zo kust iedereen elkaar gedag, zelfs de dokter zijn patiënten. Het enige nadeel is dat ik soms het idee heb dat ik in klein Mexico City rondloop: een stad in een dal is erg mooi, maar alle uitlaatgassen blijven hangen en die adem je de hele dag in. Wel een goed excuus om er vaak tussenuit te gaan en de bergen in te trekken. Zo heb ik Los Gigantes ('de reusachtigen', zo'n drieduizend meter hoog) beklommen, waaraan ik een week lang spierpijn heb overgehouden.

Veel tijd om rond te reizen heb ik niet, want ik volg maandag tot en met donderdag colleges. Wat net wel lukt: donderdag een nachtbus pakken, vrijdag met de boot oversteken naar Uruguay, om zondagnacht weer terug te gaan en maandagochtend aan te komen in Córdoba – als ik een sprintje trek, ben ik net op tijd voor mijn les. Alleen wanneer Castro, Hugo Chavez (president van Venezuela, red.) en de rest van de presidenten van dit continent naar Córdoba komen voor de Mercosur (de Zuid-Amerikaanse Europese Unie in oprichting), blijf ik thuis. Castro en Chavez houden samen een toespraak op het universiteitsterrein. Chavez praat zo'n anderhalf uur over hoe slecht en verderfelijk Amerika is en Fidel praat ruim drie uur (!) over onder meer hoe we onze kinderen het beste kunnen opvoeden (en dat dat beter gaat met gecensureerde media, omdat ze anders te veel scha-

delijke informatie krijgen). De rest versta ik niet goed. Het maakt me ook niet uit wat hij zegt; iedereen gaat helemaal los dat hij er überhaupt staat. We aanschouwen een levende legende. Misschien zijn we wel een van de laatsten die hem in levenden lijve hebben gezien, zeggen we anderhalve week later tegen elkaar als Castro met spoed wordt opgenomen voor een ingrijpende operatie. De flauwe grap van de dag is dat hij bij ons te veel steaks heeft gegeten en daarom ziek is.

Dat mensen hier veel eten, staat vast. Vooral steaks, steaks en nog eens steaks. Voor mij een beetje te veel van het goede; ik ben spontaan vegetariër geworden na een traumatische ervaring. Op weer een weekend weg hadden we met een groep van negen (vrienden maken gaat bijzonder snel hier) een hut in de bergen gehuurd. Erg gezellig. Er liepen ook allemaal dieren rond daar, waaronder drie schattige lammetjes die volop genoten van onze aandacht. Toen ik 's middags terugkwam van een bergwandeling, zag ik dat er nog maar twee waren. Terug bij de hut kreeg ik de mededeling dat het eten klaar was. Het ontbrekende lammetje zag ik in vol ornaat op de barbecue liggen. Daarna heb ik het maar bij salade en empanadas met kaas gehouden. Overigens was dit niet mijn enige heftige vleeservaring. Want al staat je land bekend om zijn heerlijke biefstukken en ben je een geboren carnivoor: het gaat mij te ver om een beest binnenstebuiten te keren en hem met al zijn

ingewanden en organen op het vuur te roosteren (een asado noemen ze dat; favoriet op vrijdagen en zondagen). Zo kreeg ik een keer een bord vol lange, kronkelende, worstachtige gevallen voorgeschoteld. Het bleken koeiendarmen te zijn. Sindsdien draag ik de bijnaam conejo (konijn), omdat ik me van pure ellende maar op de schaal met wortelrasp stortte.

Gelukkig heeft Argentinië ook een nationale trots waar ik me wél in kan vinden: mate. O ja, en dulce de leche. Mate is een soort kruidenthee die als sociale bezigheid wordt gedronken, een beetje zoals een waterpijp die wordt doorgegeven. En dulce de leche is het meest dikmakende broodbeleg dat er bestaat. Pure caramel, maar dan wat zachter door toegevoegde gecondenseerde melk – heerlijk! Ik ben er helemaal verslaafd aan geraakt. Mijn huisgenootjes pesten me door te zeggen dat mijn moeder straks twintig kilo meer Yvette heeft om van te houden, als ik terugga naar Nederland. So be it: mijn moeder is toch wel blij dat ik even terugkom. Want Argentinië is een bijzondere ervaring, maar wat mij betreft nog niet afgelopen. Ik bedenk me dat ik het hier nog wel even uithou: verder studeren, werken, een beetje rondzwerven, proberen mijn eigen radioprogramma te regelen... Ik heb geen plan en weet de weg niet, maar ik volg mijn hart. Zo weet ik dat ik altijd kom waar ik op dat moment wil zijn. Uiteindelijk worden twee maanden een jaar. Maar ik vlieg nog wel even op en neer om mijn moeder een dikke zoen te geven. ●

Al kom ik twintig kilo aan: dulce de leche forever! Rechts: op straat in het schattige dorpje Tilcara.

